

Atom, Sunčev sistem i ne–hercijanski talasi N.Tesle

Jedna od prvih analogija koju svako dete, stičući nove spoznaje iz fizike, najčešće potpuno samostalno uoči jeste analogija između atoma i sunčevog sistema. Naravno, to je i logično jer su prve spoznaje o atomu vezane za Borov model atoma, koji kao takav, zaista podseća na Sunčev sistem. Naravno, realna slika o atomu znatno je drugačija a njen, barem približan, izgled možemo dobiti zahvaljujući postavkama kvantne teorije.

Ipak, Model KGE, daje za pravo SVIM posmatračima koji u skladu sa teorijom relativnosti imaju puno pravo na svoje vlastito viđenje događaja, bez osporavanja mogućnosti i prava da neki drugi posmatrač, u svom stanju kretanja, isti događaj vidi sasvim drugačije. Npr. kamen koji za nas na Zemlji pada po vertikalnoj, pravoj liniji, za nekog posmatrača sa Sunca npr., kreće se po paraboli – što nema nikakvog uticaja na inače-realno-važne zakone gravitacije ili (neki znatniji) uticaj na konkretnu lokalnu strukturu prostor-vremena.

Imajući ovu činjenicu na umu, čak i ona prosta, dečije-naivna, slika atoma može se smatrati jednom od sasvim realno moguće-istinitih, bar za određenu kategoriju posmatrača. U prilog ovih ideja navodimo ilustraciju rasporeda elektrona u njihovim respektivnim ljuskama i mase planeta koje (danas) sačinjavaju Sunčev sistem, tabelarno:

1.) Raspored elektrona u njihovim respektivnim ljuskama:

naziv ljuske n	maks. Br. Elektrona pravilo: $2n^2$	za Uranijum
1=K	2	2
2=L	8	8
3=M	18	18
4=N	32	32
5=O	*	18
6=P	*	12
7=R	*	2

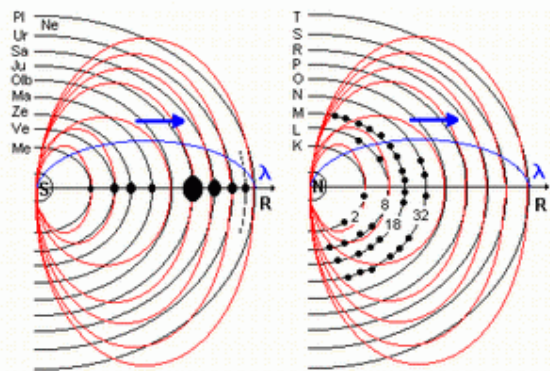
* Ljuske O, P i Q nisu nikada popunjene

2.) Mase planeta:

Planeta	Daljina u A.J. (Stvarna)	(Bodov zakon) $D=0.4+0.3*2^{n-1}$	Masa Zemlja = 1
Merkur	0.39	0.40	0.056
Venera	0.72	0.7	0.817
Zemlja	1.00	1.00	1.000
Mars	1.57	1.6	0.108
“Olbers.pl.”	2.8	2.8	* - vidi tekst
Jupitir	5.20	5.20	318.86
Saturn	9.56	10.0	95.22
Uran	19.22	19.6	14.58
Neptun	30.11	? * - vidi tekst	17.26
Pluton	39.6	38.8	0.10

A.J. = 1,429,400,000,000 m

Ili graficki:

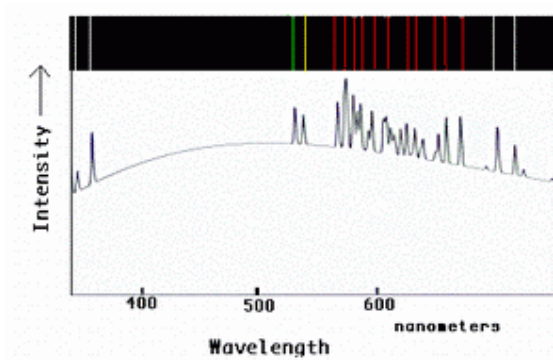
Korelativnost između broja elektrona (pa i njihove mase-energije) koji “kruže” oko atomskog jezgra sa masom (energijom) planeta koje se kreću na svojim putanjama oko Sunca, više je nego očita.

Imajući u vidu sve moguće analogije, kao i jednu od suštinskih postavki modela KGE, o kvantiranosti jedinstvene strukture prostor-vremena, pri čemu nesumnjiva zatvorenost Jedinstva unutar sebe u barem četiri (nama koliko-toliko dostupne) dimenzije, nudi mogućnost “posmatranja” ISTOG objekta, sa “jedne” ili “druge” strane (alternativni izrazi istog smisla su “izvana” ka “iznutra” ili obrnuto u “običnoj” ili “naopako okrenutoj lopti”).

Obzirom da je u ovako strukturisanom Jedinstvu SVAKO kretanje, kretanje po (u sebe) zatvorenom kontinuumu - odgovarajućeg broja dimenzija, dakle, u osnovi KRUŽNOG karaktera, moguće je dati ne samo logično i jednostavno objašnjenje tzv. “čvora paradoksa blizanaca” (jedan od naglašenijih problema T.R. – koji to zapravo nije), nego i ukazati na odgovarajuće analogije između elektromagnetizma i kinematike, otkle proističu prilično interesantni zaključci, što je i dato u posebnim radovima.

Ovde, posmatrajući atom, i to Borov model atoma, koji je, uprkos znatnog stepena aproksimacije, ipak poslužio ne samo za zadovoljavajuće tumačenje atomskog spektra, nego i za objašnjenje nastanka (i vrlo precizno izračunavanje odgovarajućih talasnih dužina) serija u spektru atoma (Lyman’ove, Balmer’ove, Paschen’ove ...), možemo ukazati na izuzetno veliku asocijativnu vezu između emisionog spektra atoma i spektra frekvencija uočenih u Zemljinom omotaču.

1) Atomic emissive spectrum

Bilo kakav komentar emisionog spektra atoma, ovde smatramo nepotrebnim. Dovoljno je napomenuti da on predstavlja neku vrstu "otiska" ili "strukturno-energetski-potpis" određenog atoma, odnosno (stabilnog) objekta sa aspekta modela KGE.

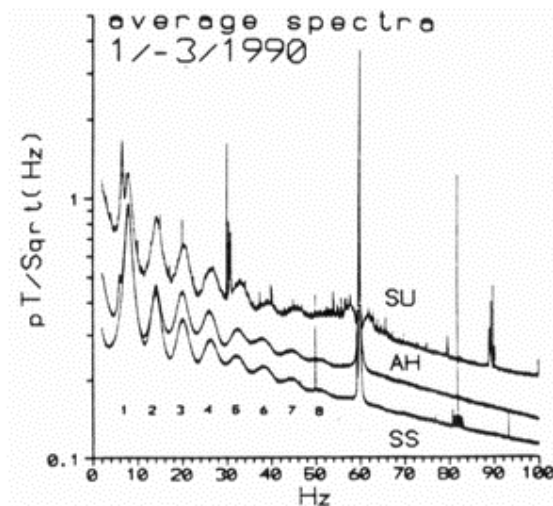
Spektar frekvencija uočenih u Zemljinom omotaču, kao i priložene analize i komentare date uz narednu sliku navodimo u originalu, kako bi se izbegle bilo kakve, nenamerne ali ipak moguće pogrešne interpretacije i/ili prevod.

2) Spectrum of the Earth - ionosphere cavity resonances

Average amplitude spectra from 2 to 100 Hz for Arrival Heights, Antarctica (AH); Sondrestromfjord, Greenland (SS); Stanford, California (SU), for January to March 1990. The spectrums are dominated by sharp spectral features of the power supply networks at 50 and 60 Hz. At the Stanford site, modulation frequencies at 30 and 90 Hz occur, which result from non-linearities of the power transmission system. Every spectrum exhibits a carrier frequency of 82 Hz with a modulation of 0.2 Hz that is produced by a Russian submarine communication system.

The Schumann Resonances are quasi standing wave electromagnetic wave that exist in this cavity. They are not caused by anything internal to the Earth, its crust or its core. They seem to be related to electrical activity in the atmosphere, particularly during times of intense lightning activity. They occur at several frequencies between 6 and 50 Hz, specifically 7.8, 14, 20, 26, 33, 39 i 45 Hz.

Average amplitude spectra from 2 to 100 Hz picture:

Savremena nauka, osim uopštenih konstatacija, NEMA NIKAKVO objašnjenje za uočene talase iz "Schumann Resonances" opsega.

Priložene ilustracije, kao i do sada iskazana opšta saglasnost Prirode sa Modelom KGE, daje nam osnov za pretpostavku da uočeni spektar ima ne samo asocijativnu nego i sasvim REALNU vezu sa građom i strukturom Sunčevog sistema.

Koristeći isti misaoni model kao za slučaj nehercijanskih talasa Nikole Tesle, kao i bukvalno iste obrasce, energetsko-dimenzionog preslikavanja iz "tamo" ka "ovde" (i obrnuto) dobijamo sledeće.

Kao što je već više puta rečeno, u tom odnosu, pojmovi "poluprečnik" pripisan nekom (korpuskularnom) objektu i njemu-odgovarajuća talasna dužina, u smislu posmatranja od "izvan" ka "unutra" ili obrnuto, mogu zameniti mesta uz odgovarajuće "geometrijske" transformacije koje karakterišu "smer" preslikavanja. Na

taj način, svakoj pojedinoj frekvenciji iz "Schumann Resonance" spektra frekvencija, odgovara određena talasna dužina, na osnovu koje dobijamo odgovarajuću "komptonovu" talasnu dužinu $\lambda_c = \lambda / (1 - v_{\max}^2 / c^2)^{1/2} = \lambda / 0.037$, što pomnoženo sa 1056 (sada već poznati odnos R_{IV} / R_{SV}) daje "datoj frekvenciji-odgovarajućipoluprečnik".

Iz slike u prilogu možemo videti da "Schumann Resonance" spektar sadrži sledeći niz frekvencija: 7.8, 14, 20, 26, 33, 39 i 45 Hz. Preliminarana izračunavanja ukazala su na veoma veliku korelativnost između dobijenih rezultata, odnosno frekvencija Šumanovog spektra, i realno postojećih poluprečnika - njima "odgovarajućih" planeta Sunčevog sistema.

Ono što je veoma interesantno, i što takođe govori u prilog osnovnih postavki našeg modela, jeste činjenica da se **za planetu Neptun dobija dosta veliko dstupanje** (u inače opadajućem nizu vrednosti), što je u velikoj saglasnosti sa "predviđanjima" koja nudi tzv. Ticius-Bodov niz, i koji takodje "zaobilazi" planetu Neptun, što je bio osnov za mišljenje da se radi o planeti koja je kasnije zahvaćena između Urana i Plutona,

tj. da nije od početka pripadala Sunčevom sistemu. Osim toga, Bodov niz predviđa planetu na 2.8 A.J. od Sunca, ali danas te planete nema. Ipak, na tom rastojanju može se uočiti skup (oko 1640) malih planeta, delova tzv. Olbersove planete (u SF literaturi: Faeton, koju su njeni tehnički-napredni, ali duhovno-zaostali stanovnici razorili) i koja se, po svoj prilici, rasprsla pošto se već ohladila i očvrsla. Korelativnost Šumanovih frekvencija čak i sa ovim činjenicama govori u prilog naših postavki.

Uočena "veza" toliko je naglašena da nam pruža čvrst osnov i za "obrnut" smer "posmatranja, a što je u skladu sa relativističkim načelima. Naime, realno postojeće planete, čija je udaljenost od Sunca u saglasnosti sa Bodovim zakonom, nude mogućnost da korištenjem osnovnih postavki modela KGE odredimo "očekujuće" vrednosti frekvencija Šumanovog spektra i za one vrednosti koje nisu date eksplicitno, a koje, u smislu Modela "odgovaraju" Veneri, pa čak i Merkuru koji je takodje "zaobiđen" Bodovim zakonom). Koristeći realno postojeće veličine "planetama-odgovarajućih" poluprečnika, dobijaju se odgovarajuće frekvencije od 52 i 58 Hz, respektivno. Njih je teže uočiti zbog bliskosti (preklapanja) sa "power supply networks at 50 and 60 Hz". Međutim, ako pažljivije pogledamo sliku, frekvenciju od 52 Hz, ipak možemo uočiti u priloženoj ilustraciji srednjeg amplitudnog spektra 2 do 100 Hz, naročito na snimku iz Stanforda, dok je frekvenciju od oko 58 Hz nešto teže uočiti, ne samo zbog bliskosti sa frekvencijom američke energetske mreže, nego i zbog mnogo manje amplitude tog signala, odnosno njegove veće frekventne disperzije.

Snimanje sa neke lokacije gde ne postoji amplitudni pik na 60 Hz, dalo bi veoma jasan odgovor na pitanje opravdanosti iznetih pretpostavki.

Zbog lakše analize i razno-raznih poređenja, dobijeni rezultati su dati u obliku tabele.

Schumann resonance / Frequency (Hz)	očekujuća vrednost / udaljenosti (KGE)	stvarna vrednost / udaljenosti (m)	planeta /	greška (5)=(2-3)/(2) (5)
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
7.8	$1.09 \cdot 10^{12}$	$5.9 \cdot 10^{12}$	Pluton	-4.4
14	$6.11 \cdot 10^{11}$	$2.8 \cdot 10^{12}$	Uran	-3.5
- isto	- isto	$4.5 \cdot 10^{12}$	Neptun	- 6.3
20	$4.28 \cdot 10^{11}$	$1.4 \cdot 10^{12}$	Saturn	-2.27
26	$3.29 \cdot 10^{11}$	$7.78 \cdot 10^{11}$	Jupiter	-0.73
33	$2.5 \cdot 10^{11}$	$4.17 \cdot 10^{11}$	Olbersov planet	- 0.66
39	$2.1 \cdot 10^{11}$	$2.27 \cdot 10^{11}$	Mars	-0.08
45	$1.9 \cdot 10^{11}$	$1.49 \cdot 10^{11}$	Zemlja	-0.21
52	$1.6 \cdot 10^{11}$	$1.08 \cdot 10^{11}$	Venera	+0.32
58	$1.4 \cdot 10^{11}$	$0.5 \cdot 10^{11}$	Merkur	+0.64

Imajući u vidu dobijene rezultate, korelativnost frekvencija iz Šumanovog spektra sa udaljenostima planeta Sunčevog sistema, u priličnoj meri deluje kao potpuno "neslučajna", pa je moguće uspostaviti veoma jaku asocijativnu vezu između razmatranih veličina, naravno u duhu postavki modela KGE, koje su, čini se, realno sasvim opravdane.

Prethodne ideje mogu se proveriti i spoznajama do kojih je došao Nikola Tesla.

Ne-Hercijanski talasi Nikole Tesle – II deo

Problematika ne-hercijanskih talasa N. Tesle, razmatrana je u posebnom radu sa identičnim naslovom, gde je ponuđeno njihovo objašnjenje sa aspekta modela KGE. Naknadne analize ideja N. Tesle (npr. <http://www.dnai.com/~zap/howitzer.htm>) rezultovale su novim saznanjima i ukazale na sasvim izvesnu konvergenciju naših, i osnovnih ideja N. Tesle. U Prilog takvom mišljenju navodimo analizu dela pomenutog teksta, bez prevođenja, iz istih razloga kao i u prethodnom odeljku.

“... Also work can only be done on a mass. Further, it takes Time to move an electron or other charged mass between two spatial points, and so the work performed by a spatial differential of the THETA- FIELD requires TIME. Rigorously, the delta SEP (pojasnjenje: SEP-Scalar Electrostatic Potencial - ubacio G.M.) is voltage, not SEP per se, and is directly related to the voltage or “E” field.

The entire voltage concept depends on the work performed in moving a mass after that mass has moved. The idea of “voltage” always implies the existence of a steady differential of THETA between two spatial points for a finite length of time, and it also involves the assumption of a flow of actual mass having occurred.

SEP, on the one hand, is always a single-point function, on the other hand, difference in potential (i.e., V) is always a two point function, as is any vector. Yet, many graduate level physics and electromagnetics papers and texts erroneously confuse THETA and V in static case! Such interpretation is of course quite incorrect ...

... Accordingly, electrostatic “intensity” was chosen as “spatial intensity” with the connotation of “spatial flux density”. This assumes a constant, immutable rate of flow of time, which need not be true at all if we believe relativity.

Such a spatial “point” intensity is actually a “line” in 4-space, and not a 4-dimensional “point” at all. Thus the spatial potential – 0,3 -- is a very special case of the real spacetime potential – 0,4, or charge --and electromagnetic theory today is accordingly a special case of the real 4-space electromagnetism that actually exists! Note also that charge is a 4-dimensional concept.

Now mass is a spatial, 3-dimensional concept. Rigorously, mass does not exist in time – masstime exists in time. Mass and charge are thus of differing dimensionalities! Also, according to quantum mechanics, the charge of a particle – e.g. of an electron – is due to the continual flux of virtual particles given off and absorbed by the observable particle of mass.

Thus charge also is conceptually a measure of the virtual flux density, and directly related to THETA. Further, since the charge exists in time, it is the charge of a particle of spatial mass that gives it the property of masstime, or existing in time. Here a great confusion and fundamental error has been thrown into the present EM theory by the equating of “charge” and “charge mass”. As we have seen, the two things are really very different indeed.

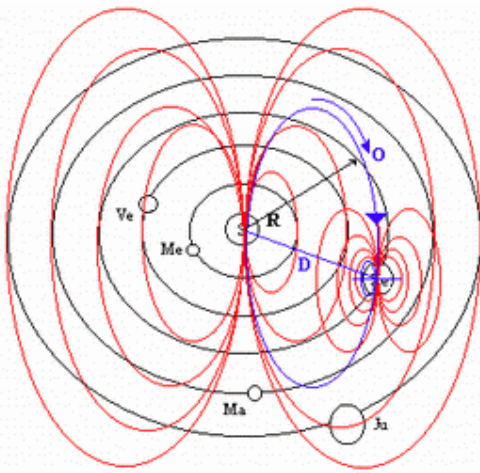
To speak of a spatial “amount” of charge erroneously limits the basic EM theory to a fixed time flowrate condition (which of course it was considered to be, prior to Einstein’s development of relativity).

Thus when the limited present theory encounters a “relativistic” case (where the time flowrate changes), all sorts of extraordinary corrections must be introduced...”

Osnovne ideje iznete u prethodnom citatu, u potpunosti su saglasne našim idejama iznetim u radu “Analogije između elektromagnetizma i kinematike”, gde je naglašena potreba strogog razlikovanja pojmova napona i elektromotorne sile, sa posebnim osvrtom na kinematiku i potrebu korigovanja shvatanja pojmova npr. kinematičke sile, (trome i teške mase) pređenog puta, ..., koje zapravo nameće teorija relativnosti.

Teslino tumačenje ne-hercijanskih talasa kao: “4-space scalar electrostatic potentials”-“longitudinal if uncoupled”...“wave”, vrlo je blisko našem shvatanju i tumačenju o mogućnosti različitog viđenja-merenja ISTOG stabilnog objekta kao “korpuskularnog” (čestična priroda i male brzine asocijativno su primereni pojmovima statičnosti) ili kao “talasnog” što je primereno pojmu klasičnog EMT (“... normal transverse EM vector wave is thus two pair-coupled Tesla scalar longitudinal waves...”).

Izuzetno velika korelativnost u shvatanju multidimenzionalne “spacetime” strukture i prirode EMT, po viđenjima N. Tesle (npr.: “... electrostatic potential-THETA field- is stress on the spacetime medium at a four dimensional point...”.) sa onima koje nudi model KGE, pruža mogućnost daljnjih analiza eksperimentalnih rezultata sa (“suddenly moved charged masses”) prirodnim, ili njegovim transformatorima proizvedenim, “munjama”.

U prvobitnoj analizi Teslinih ne-hercijanskih talasa dato je tumačenje po kojem su to zapravo "obični" odnosno, "normalni" EMT, ali oni koji se kreću "sa one strane" multidimenzionalne strukture Jedinstva. Tada smo, koristeći se pretpostavkom da je zakrivljenost prostorvremena određena prevashodno prisustvom Zemlje, te ekvivalentnošću "puta" i "vremena" koje podrazumeva model, kao i njihov međudnos "ovoga ovde-unutar" i "onoga tamo-izvan", dobili vrednost: "po modelu KGE – očekivanog vremena kašnjenja" od 880,45 sec ili oko 14,67 min, dok je Tesla eksperimentalno ustanovio nešto veće vreme - 28 minuta.

Gornji rezultat je dobijen primenom de Broglieove jednačine na modelom KGE utvrđenu zakonitost strukture Jedinstva po kojoj je $m \sim r^2$, odakle proističe jednačina: $T = (10^{-66}/t)^{1/2}$, i naš rezultat, tj

"očekujuća" vrednost od 14.67 min. Sada ćemo dati malo detaljnije objašnjenje zbog jasnije korelativnosti i mogućih analogija sa idejama N.Tesle.

Kao što je u posebnom radu pokazano, opšta zakonitost mikro i makrosvemira utvrđena modelom KGE: $m = r^{2n}$, normalizovana je za čitavu skalu stabilnih objekata (od Plankove dužine 10^{-35} m, do Svemira 10^{26} m) grafičko-analitičkim metodama na vrednost $m = 2.5r^{1.9}$. Koristeći ovaj obrazac, i imajući u vidu prethodno tumačenje, za masu Zemlje dobijamo $r = 6.7 \cdot 10^{12}$ m, što prema postavkama Modela predstavlja "odgovarajuću" komptonovu talasnu dužinu λ_c , odakle dobijamo: $\lambda = \lambda_c \cdot 0.037$ (u skladu sa H3 Modela) što iznosi $2.5 \cdot 10^{11}$ m. Obzirom na poznatu vezu $\lambda = c \cdot t$, sledi $t = 837$ sec. Kvantitativna vrednost koju smo dobili na ovaj način, neznatno se razlikuje (obzirom na dimenzionu skalu od preko 10^{60} , ona je zaista zanemariva), ali nam omogućuje mnogo jasniji kvalitativni odnos analiziranih veličina, uz mogućnost poređenja sa idejama N.Tesle.

Naš pokušaj multidimenzionalne projekcije iz 4-dimenzionalne u 3-dimenzionalnu realnost, uz korišćenje dvodimenzionalnih mogućnosti crtanja, dat je na gornjoj slici.

Prostorno-vremenska deformacija strukture Jedinstva u "pravcu" četvrte dimenzije, izazvana prisustvom Zemlje i Sunca, prikazana je crvenom bojom, i njen "dijametar" D ima vrednost identičnu veličini poluprečnika R, - srednje vrednosti udaljenosti Zemlje od Sunca. Put kojim bi se Teslini (longitudinal scalar waves) talasi mogli kretati, ili po tumačenju modela KGE, "normalni" EMT talasi ali "izvan" od "ovde", (viđeni "tamo" kao korpuskule!) prešli bi put (putanju?) označen sa O, na krivoj plave boje. Obzirom da je srednja vrednost poluprečnika $R = 1.49 \cdot 10^{11}$ m, očekivano vreme kašnjenja iznosi: $t = R \pi / c = 4.68 \cdot 10^{11} / 3 \cdot 10^8 = 1560.32$ sec ili 26 minuta ŠTO JE GOTOVO IDENTIČNO IZMEREHOJ VREDNOSTI OD 28 MIN.

Vrlo je interesantno i gotovo fascinantno da model KGE, kao alternativnu vrednost poluprečnika R nudi veličinu λ od $2.5 \cdot 10^{11}$ m, dimenziono, ali i po svom strukturno-energetskom smislu zapravo mnogo primereniju veličini D, što uz primenu "Teslinog" mehanizma, ovoj veličini daje smisao 1/2 vrednosti naše veličine λ , što koriguje očekujuću vrednost kašnjenja na vrednost od: $t = 2 \cdot 2.5 \cdot 10^{11} / 3 \cdot 10^8$ m = 1666.6 sec., odnosno **$t = 27.77$ minuta, što je neverovatno blisko eksperimentalno utvrđenoj vrednosti.**

Po našoj pretpostavci, slični efekti treba da proizvedu i ostali objekti Jedinstva. Pošto Zemlji teoretski odgovara $k = -5$, sledeći "viši" objekat je onaj kome odgovara $k = -6$, dakle objekat mase od oko $m = 10^{-5.2k} = 1.58 \cdot 10^{31}$ kg. Najpribližniji "realni" objekat je naše sunce sa masom od $2 \cdot 10^{30}$ kg. U postupku identičnom kao i za uticaj Zemlje, dobija se "kašnjenje" od oko 508197 sekundi, odnosno oko 140 sati što nije nemerljivo za onoga ko zaista želi saznati "istinu", i što je bio naš predlog moguće potvrde valjanosti izloženih ideja ...

Ipak, analizom radova N.Tesle, "potvrda" je nađena na sasvim "suprotnoj" strani. U članku: "Reference Articles for Solutions to Tesla's Secrets", dostupnom na http adresi koja je data na početku ovog odeljka, može se naći sledeći tekst:

"... Mr. Tesla adds that in his experiments in Colorado it was shown that a very powerful current developed by the transmitter traversed the entire globe and returned to its origin in an interval of 84 onethousandths of a second, this journey of 24,000 miles being effected almost without loss of energy..."

Dosledno prevodeći gornji tekst, može se zaključiti da su Teslini ne-hercijanski talasi "prevazišli" brzinu svetlosti u vakumu, narušivši tako osnovne postavke teorije relativnosti, što je netačno ali ne zbog pogrešnih merenja N.Tesle ili zbog "nevažanja" teorije relativnosti npr., nego zbog nekorektnog tumačenja istih. Naime, minimalno vreme obilaska talasa oko Zemlje (najmanja gustina medija => najveća brzina prostiranja na mogućim putevima kretanja /refleksije od Meseca, ili Sunca pogotovo, ne dolaze u obzir zbog ogromnih udaljenosti/) je baš i upravo OKO Zemlje, kako u citiranom delu teksta i piše, pa **očekivano vreme iznosi $t = 40,000,000 / 3 \cdot 10^8 = 133$ ms. Ipak, Tesla je izmerio vreme od svega 84 ms, odakle sledi zaključak da su Teslini talasi premašili brzinu svetlosti !?**

Tumačenje samog N.Tesle, da se njegovi ne-hercijanski talasi prostiru KROZ Zemlju, se, da tako kažemo, zaobilazi, jer se kosi sa Maxwellovim postavkama po kojima bi zbog veće gustine (energije) Zemlje i

brzina prostiranja EMT trebala biti manja, pa bi prema tome i očekivano vreme kašnjenja trebalo biti još veće kao i odstupanje od Teslinih vrednosti ...

No, Uzimajući u obzir uspostavljene korelacije modela KGE i Teslinih ličnih tumačenja, koristeći isti mehanizam kao i u prethodnom primeru, može se smatrati dovoljno tačnom Teslina tvrdnja da se njegovi talasi prostiru KROZ Zemlju, naravno u smislu četvrte dimenzije, pri čemu projekcija veličine tog puta u naše tri dimenzije smisleno odgovora "dužini" najkraće magnetske silnice (ovaj "put", na slici je označen malim plavim kružićem), a to je ona najbliža površi Zemlje, čija je veličina $2\pi R/2 = R\pi$, gde je R poluprečnik Zemlje, pa odgovarajuće očekivano vreme putovanja maksimalnom brzinom koju mi možemo meriti iznosi: $t = R\pi / c = 6.38 \cdot 10^6 \cdot 3.14 / 3 \cdot 10^8 = 66,81$ ms, što je vrlo blisko vrednosti koju je eksperimentalno ustanovio N.Tesla i što pruža mogućnost i nešto sporijeg kretanja (razlika od 67 do 84 ms.) na delu puta "kroz" Zemlju (gde je gustina energije svakako veća, i neznatno sporije kretanje, analogno klasičnom "usporenju", logično) i što zapravo osnažuje Maxwellovu teoriju kao i teoriju relativnosti, naravno shvaćenu u skladu sa hipotezom 3 modela KGE, a što je izgleda podržano i Teslinim shvatanjem i tumačenjem "spacetime" strukture kao i "strukture" Ne-Hercijanskih talasa.

Ono što je i u ovom slučaju najinteresantnije je činjenica da su, uprkos neverovatne naivnosti i jednostavnosti modela KGE, dobijeni rezultati naprosto zadivljujuće korektni, imajući u vidu da se isti model razmišljanja, isti obrasci i isti koeficijenti "preslikavanja" primenjuju i na npr. optičke talase, na sasvim drugom kraju dimenzije skale (npr. light speed reduction, temperatura $50 \cdot 10^{-9}$ °K, frekvencija 10^{14} Hz...).

Što je najvažnije i u ovom slučaju, model KGE nudi krajnje jednostavna, uproštena, ali i lako shvatljiva, realno-logična objašnjenja, inače veoma složenog, multidimenzionalnog, (najverovatnije) hologramski strukturisanog ustrojstva prostor-vreme-materija, potvrđujući svoju punu saglasnost sa Prirodom u zaista IZUZETNO širokom spektru događaja-objekata unutar Jedinstva.